

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΩΡΑ ΤΟ ΜΑΗ...

Τώρα τὸ Μάη μὲ δροσὰ νὰ τραγουδήσω θέλω, νὰ πῶ τραγούδια τοῦ σεβντὰ καὶ τῶν παληκαριῶν...

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Γιὰ μιὰ φορὰ 'ναὶ ἡ λεβεντιά, γιὰ μιὰ φορὰ εἰν' τὰ νιάτα γιὰ μιὰ φορὰ περπάτημα μ' ἕνα μ'ορφο κορμάκι...

ΤΗΣ ΓΑΛΑΝΗΣ ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τῆς γαλανῆς τὸ φορέμα, τῆς ρούσσας τὸ φρονιτίνι 'ξήντα ραφτάδες τόραβαν καὶ 'ξήντα μαθητάδες...

ΣΚΟΤΕΙΝΙΑ...

Γιατί 'να μάθω τὰ βουνὰ καὶ σκοτεινὸς ὁ κάμπος; Λέπει τῆς θάλασσας νερό, τῆς μαύνης γῆς χορτάρι...

Κορινθία 1928 (Συλλογὴ Ἀγγέλου Βραδινού)

σπρατὴ τῆς ἔπεισε στὸ κεφάλι τῆς μητέρας; τῆς δὲν ἄκουσε ἕνα τίτου πράγμα. Ρίχτηκε νὰ πνίξῃ τὴν θυγατέρα τῆς γιὰ τὴν παρνομία...

Στὴν καρδιά τῆς βρέθηκε βαρύτερη ἡ μητρικὴ ἀγάπη, ἀπὸ τ' ἄλλα αἰσθήματα τῆς τιμῆς καὶ τῆς νεροπῆς κ' ἄντι νὰ πνίξῃ τὴν θυγατέρα τῆς σκέφτηκε πῶς νὰ τὴν ὀσση...

Τὸ πράγμα ψυθουρίστηκε στὸ χωριὸ κ' ἄρχισε νὰ γίνεται μπουγιο, κ' ἡ Ἀθίμανα ἀπ' τὸ φόβη τῆς μὴν τὸ μάθη ὁ ἄντρας τῆς τὸ κακό, μὰ νύστα πῆρε τὴν θυγατέρα τῆς καὶ πάει, πάει... χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς κατὰ ποῦ δόρω ἐκάμα...

— Ἡ Δίμανα μὲ τὴν θυγατέρα τῆς εἶχαν τραβήξει κατὰ τ' Ἀγγρα. Ἀπὸ ὀρχη σὲ ὀρχη κ' ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ, διακονοῦναι, καὶ περπατῶντας μέρως ἔφταναν στὸ μοναστήρι 'Αἰ-Γιωργίου...

Τὸ παιδί ἐκείνο ἦταν ὁ στρατάρχης τῆς Ἑλλάδος τοῦ 1821, ὁ Γεώργιος Καραϊσκάκης!...

Χρῆστος Χρηστοβασιλῆς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

"Οσοὶ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ εἶνε μονόφθαλμοι, μοροῦν νὰ παγοροηθοῦν γιὰτι ἔχουν ἐνδόξους ὀμοιοπαθεῖς στὴν ἱστορία.

Ὁ Ἄννιβας, ὁ περσιανὸς στρατηγὸς τῆς Καρχηδόνος, στρατοπεδεύσας κοντὰ σ' ἕνα ἔλος κατὰ τὴν ἐναντίον τῶν Ῥωμαίων ἐκστρατεῖαν του, ἀρρώστῃσθε βαρεὰ καὶ ἔχασε τὸ ἕνα τοῦ ματί, ὀλιγον πρὸ τῆς ἐν Κάννας μάχης.

Ὁ Λυκούργος, ὁ μέγας νομοθέτης τῆς Σπάρτης, ἐτυφλώθη, κατὰ τὸν Πλούταρχο, ἀπὸ τὸ ἕνα τοῦ ματί, τραυματισθεὶς σὲ μιὰ στάσι μὲ ῥάβδον.

Καὶ ὁ Φίλιππος, ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, ἦταν ἐπίσης μονόφθαλμος καὶ νὰ ποῖς: Κάποιος τοξότης ὀνόματι Ἀσθη, εὐρισκόμενος ἐντὸς πόλεως πολιορκουμένης ἀπὸ τοῦ Φίλιππου καὶ ἔχθραν προσοπισκὴν τρέφον ἐναντίον αὐτοῦ, γιὰτι ἐξεραρόθη περιφρονητικὰ γιὰ τὴν ἱκανότητά του, τὸν ἐτυφλωσε διὰ βέλους, γέροντος τὴν ἔξης ἐπιγραφὴν: — Ὁ Ἀσθη τῷ δεξιῷ ὀφθαλμῷ τοῦ Φίλιππου!...

Μονόφθαλμος ἦτο καὶ ὁ Πούβλιος Ὀράτιος Κοκκῆς, ὁ ἀνδρεῖος Ῥωμαῖος, ὁ ὀλοῖτος ὑπερήσπασε μόνος του τὴν ἐπὶ τοῦ Τιβέρεος γέφυραν ἐναντίον τῶν στρατῶν τοῦ βασιλέως Πορθη. Ὄταν δὲ κατόπι οἱ Ῥωμαῖοι κατέστρεψαν διπλοῦν τὸν τὴν γέφυραν, ῥίχτηκε στὸν ποταμὸ καὶ ἐσώθη κολυμβητῶντας. Τὸν ἕνα τοῦ ὀφθαλμοῦ εἶχε χάσει ὁ Κοκκῆς σὲ μιὰ προγενεστέρῃ μάχῃ.

Ὁ Σερτώριος, διάσημος Ῥωμαῖος στρατηγός, λαβὼν μέρος στὴν κατὰ τὸν Μισσῶν ἐκστρατεῖαν ἐτραυματίσθη, κατ' ἐπανόληψιν, ἀπέλεσεν δὲ τέλος καὶ τὸν ἕνα τοῦ ὀφθαλμοῦ! Μολαταῦτα λέγει ὁ Πλούταρχος: — Ὁδὸ μόνον δὲν ἐλυπεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἐσημνετο δι' αὐτό!...

Ὁ Βηγγιάζη, ὁ περσιανὸς Σουλτάνος, ὁ ἐπιζαλούμενος Κεραυνός, ἦταν ἐπίσης μονόφθαλμος. Ὄταν αἰχμαλωτίσθηκε στὴν Ἀγκυρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μάχη καὶ τοῦς ὀδηγήσαν ἐνώπιον τοῦ Λοικητοῦ τοῦ Ταμερλάνου κατελήφθη ἀπὸ ἀνάγκησιν βλέποντάς του νὰ τὸν κυττάει προσεχτικὰ καὶ νὰ γελᾷ. Ἐταῖ δὲ ὀργισμένους καθὼς ἦταν τοῦ εἶπε: — Μὲ τὴν στάσι σου αὐτὴ καταισχύνεις τὸν θρίαμβόν σου!...

— Δὲν γελᾷ γὰν τὴν δυστυχία σου, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Ταμερλάνος, ἀλλὰ συλλογίζομαι πόσο λίγο ὁ Θεὸς λογαριάζει τὴν ἀνθρώπινη δύναμι, ἀφοῦ τὴν ἐπιστενήθηκε σ' ἕνα μονόφθαλμο, σὴν δυνάει, καὶ σ' ἕνα κοιτοῦ, σὴν καὶ μὲνι!...

Ὁ Κάμενς, ὁ ἐνδόξος Πορτογάλλος ποιητὴς, ἔχασε τὸ ἕνα τοῦ ματί, τραυματισθεὶς ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴ μάχη τῆς Κεούτα ἐναντίον τῶν Μαύρων.

Ὁ Γαμβέττας, ὁ διάσημος ῥήτωρ καὶ πολιτικός, ἔχασε τὸ ἕνα τοῦ ματί, μικρὸς ἀκόμη ἐπὶ ἐλαίε μὲ μερικὸς συνομηλικούς του. Ἐνὰς ἀπὸ αὐτοῦ, τὸν χτυπῶν κατὰ λάθος καὶ τὸν στράβωσε. Λέγεται ὅμως ἐξάλλου ὅτι τὸ δυστύχημα αὐτὸ τὸ ἔκαθε ἐνὸς παρακολουθοῦσε τὴν ἐργασία ἐνὸς σιδηροφυτοῦ. Μιὰ σάββα πετὰχθῃς ἐφαρκίκα καὶ τὸν ἐτυφλώσε!

Μονόφθαλμος ἦτο τέλος καὶ ὁ Νέλσον, ὁ μέγας Ἀγγλὸς ναύαρχος.

Περὶ αὐτοῦ διηγοῦνται δὲ κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τοῦ ἐν Κοπενχάγη δανικοῦ στόλου ἀπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ, προχώρησε μὲ τὸ πλοῖο του τόσο πολὺ ὥστε ὁ διοικὼν τὸν στόλο ναυαρχὸς τὸν διέταξε νὰ ἀπισθοδρομήσῃ. Οἱ ἀξίωματικοὶ τὸν εἰδοποίησαν τὴν ἐπιπέσους περὶ τούτου, αὐτὸς ὅμως ἄντι νὰ ὑπακούσῃ, ἔβαλε τὸν τοξοβόλον του... στὸ χαλασμένο μᾶτι του καὶ προσεκοίτω ὅτι κυττάζει νὰ διακρίνῃ τὸ συνθήματα τῆς ναυαρχίδος. Κατόπι δὲ ἀπάντησε: — Δὲν βλέπω κανέν σημεῖον!... ἔμπρὸς!...

Κ' ἐπροχώρησαν καὶ ἐνίκησαν...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΤΣΕΚ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Μιὰ μέρα, ὁ διάσημος ζωγράφος Σαρλέ, ἀφοῦ ἔφαγε σὲ κάποιον ξενοδοχείο, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ πάρῃ μαζί του τὸ πορτοφόλι του. Χωρὶς νὰ γῶν τὸν καιρὸ, ἔζησε ἕνα χωρὶ καὶ ἕνα μολύβι, καὶ ζωγράφισε γρήγορα-γρήγορα ἕνα μικρὸ ζωηγητικὸ σκίτσο κἀπὸ αὐτὸ τὸ ὀλοῖτον ἐσημνεῖσεν ἰδιοχειρῶς: «Γραμμάτιον Δεκαπέντε φράγκων!...» Κατόπι ἐβάλεσε τὸν σεβριτόν, κ' ἔστειλε τὸ σκίτσο στὸν ἐκδοτὴν τὸν Μογιόν.

— Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω, ἔλεγε ἀργότερα ὁ Σαρλέ διηγούμενος τὸ ἀνέκδοτο αὐτό, τὴν κατάληξιν ποῦ ζωγραφίζεσταν στὸ πρόσωπο τοῦ σεβριτόρου, ὅταν μοῦ ἔφερε ἐκ μέρους τοῦ Μογιόν δεκαπέντε φράγκα!